

*Její touha
je jeho rozkoší...*

SYLVIA DAY

Očarovaná
∞

MLADÁ FRONTA

Přeložil Jakub Volný

The stories „A Familiar Kind of Magic,” copyright © 2007 by Sylvia Day, from *Alluring Tales: Awaken with fantasy*, and „That Old Black Magic,” copyright © 2008 by Sylvia Day, from *Alluring Tales: Hot Holiday Nights*, were previously published by Avon Red, an imprint of HarperCollins Publishers.

SPELLBOUND. Copyright © 2013 by Sylvia Day. Published by arrangement with William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers. All rights reserved.

Translation © Jakub Volný, 2014

Images © Shutterstock

SYLVIA DAY

Očarovaná

MLADÁ FRONTA

*Známy
druh magie*

Jedna

LOVEC KONEČNĚ DORAZIL.

Victoria si ho důkladně prohlížela v záznamu uzavřeného kamerového okruhu, který snímal prostor recepcce před její kanceláří. Ani elegantní oblek od Armaniho nedovedl zakrýt šelmu, která se v něm ukrývala. Lovec, vysoký temný muž, se pohyboval se zvláštní nenuceností, v které bylo kousek arogance, a Victoria při pohledu na něj bezděčně zapředla. Díval se přímo před sebe, jako by se plně soustředil jen a jen na chvíli, až se oba ocitnou ve stejné místnosti. Sami.

Promnula si dlaně a ze rtů jí unikl tichý povzdech. Nejvyšší rada se do ní chce zjevně znovu pustit. Tenhle Lovec je silný... Cítila to i skrz zdi, které je dělily.

Ostatně fakt, že na ni poslali tak silného čaroděje, jen potvrzoval, jak mimořádnými schopnostmi disponovala. Lichotilo jí to, nemohla si pomoci. Koneckonců porušila zákony schválně, záměrně vyprovokovala síly, které jí Darius ukradl. A nyní se blížil „trest“, mířil přímo do její kanceláře dlouhými svůdnými kroky. Vybrali opravdu dobře, pomyslela si vzrušeně.

Věnoval okouzlující úsměv recepční, pak vstoupil a zavřel za sebou dveře. Sundal si z očí sluneční brýle a zabodl do Victorie pohled.

Dobré nebe...

Přehodila si nohy, oděné do hedvábných punčoch, přes sebe, aby ulevila náhlému přílivu bolesti, který ucítila v klíně.

Šedé oči ji sledovaly z tak mužně pohledné tváře, až měla chuť vstát z křesla a pohladit ho. *Po té bradě... A plných rtech...*

To ale udělat nemohla. Pochopitelně... Ze všeho nejdřív chtěla vědět, jestli jí prozradí, kdo je, nebo zda má v úmyslu vydávat se za někoho jiného. Nejvyšší rada pořád nevěděla, kolik síly jí Darius vlastně nechal. Stejně tak nevěděli, co všechno si uvědomovala.

Přesunula pohled k zarámované miniatuře na stole zachycující muže s elegantním dolíčkem na bradě, který se na ni z obrázku usmíval. Byl nádherně zachycen olejovými barvami, v jeho světlých vlasech jiskřily zlatavé záblesky. Pohled na Daria jí jako obvykle připomněl bolest ze ztráty, jež nakonec posílila její rozhodnutí. Pomyslení na jeho zmařený život ji naplňovalo touhou po odplatě.

Postavila se a nabídla Lovci ruku. Ten ji beze spěchu přijal, ale zjevná síla, kterou z jeho dotyku vycítila, ho prozradila.

„Pane Westine,“ vydechla a potlačila zachvění

z rozkoše. Až s ním skoncuje, měla by Nejvyšší radě za takový dárek poděkovat. Je tak temný... Ta pleť, havraní vlasy, temná aura... Je ztělesněním sexu. Cítila to z něj! Došlo jí, proč ho považovali za tak úspěšného Lovce. Už teď v klíně ucítila povědomé vlhko a nedočkavost.

Max Westin jí podržel ruku o chvilku déle, než to vyžadovaly konvence. Jeho pohled zpoza hustých řas jasně říkal, jaké s ní má plány. Chtěl ji zkrotit. Victoria si ale, stejně jako všechny kočky, ráda hrála, a tak ho svůdně pohládila špičkami prstů po dlani, když se jejich ruce rozpojily. Oči se mu téměř nepostřehnutelně rozšířily. I z toho nepatrného gesta Victoria poznala, že by ho mohla dostat, kdyby se opravdu snažila.

A přesně to měla i v úmyslu. Nejvyšší rada na ni posílala jen ty nejlepší a nejuznávanější Lovce a Victoria věděla, jak je števe, že se Jejich elita setkává s naprostým nezdarem. Jen díky tomu se ale necítila zcela bezmocná. Musela Jim neustále a tvrdě připomínat, jak skvělý Darius byl a o co všechno přišli, když ho tak zbytečně obětovali.

„Slečno St. Johnová.“ Westinův hlas zněl jako drsné pohlazení. Celkově působil tak trochu drsně a hrubě. Byl primitivní bytostí... Stejně jako ona.

Pokynula mu dlani, aby si sedl na židli před její stůl se skleněnou deskou. Max si rozepnul knoflík na kabátu a usadil se. Napnutá látka modrých kalhot pevně obepí-
nala jeho svalnatá stehna i mohutnou bouli v rozkroku.

Olízla si rty. *Mňam...*

Koutek úst se mu zvedl v chápavém úsměvu. Max Westin moc dobře věděl, jak neodolatelný je. A tím pro ni ještě stoupl na atraktivitě. Sebedůvěra patřila mezi vlastnosti, kterých si mimořádně vážila. Určitě by mezi ně zařadila i špetku hříšné zhýralosti, jíž Westin bezpochyby disponoval. Jeho temná aura prozrazovala i rysy černé magie, kterou vládl. Pochybovala, že ho Rada dokáže udržet na uzdě víc než ji.

Už teď se jí mimořádně zamlouval. Uvelebila se ve svém křesle a nenápadně si povytáhla lem pouzdrové sukně, aby mu dopřála co nejlepší pohled na své dokonalé nohy.

„Muzeum se upřímně omlouvá za ztrátu vašeho náhrdelníku,“ začal.

Úsměv na Victoriiných rtech se rozšířil — Max Westin nehodlal vynést karty na stůl hned na začátku. Nechtěl jí říct, kdo doopravdy je. *Jak roztomilý!* „Nevypadáte jako kurátor, pane Westine.“

„Zastupuji zde zájmy pojišťovny. Ztráta takové nádhery se musí vyšetřit.“

„To zní povzbudivě.“

Zadívala se na něj zpod hustých vějířů řas a povšimla si energie, která prozrazovala jeho neklidnou povahu. Jeho plné a pevné rty promlouvaly hříšnou rozkoší. Hříšní energičtí muži se jí líbili. Westin zatím působil na její vkus jaksi nepoddajně, ale to se dalo za použití

správné taktiky velmi snadno změnit. Všichni podlehlí. Konečná kapitulace... Tahle část hry ji pokaždé zklamala.

„Působíte překvapivě klidně na ženu, která právě přišla o tak drahocenný šperk,“ zamumlal Westin.

Victorii se samou nedočkavostí zkroutila chodidla. Mluvil tak hlubokým a hrubým hlasem... Jako by právě vstal z postele. Celý jeho zevnějšek byl úžasný. Měl široká ramena, přesto byl spíše štíhlý, a každý jeho pohyb prozrazoval ladnost dokonale vypracovaných svalů.

„Kdybych se měla šírat smutkem, nikam bychom se nedostali,“ pronesla uvolněně a pokrčila rameny. „Navíc jste přišel, abyste ten náhrdelník našel. A vypadáte... Celkem schopně. Měla bych si snad dělat starosti?“

„Ano, protože já vám ten šperk zpátky nepřinesu. Vaše důvěra v mé schopnosti mi samozřejmě lichotí. Odhadla jste mě správně, slečno St. Johnová. V tom, co dělám, jsem opravdu dobrý. Občas ale věci nejsou takové, jak na první pohled vypadají.“

Bylo to varování. Jednoduché a prosté.

Victoria zamyšleně vstala a pozvolna přistoupila k prosklené stěně za pracovním stolem. I když byla k Westinovi otočena zády, cítila na sobě jeho spalující pohled, kterým si ji prohlížel. Bezděčně si zatahala za perlový náhrdelník a zadívala se ven na panoráma města. „Jednoduše si koupím nový, jestli budu muset.

Všechno má svoji cenu, všechno se dá koupit, pane Westine.“

„Všechno ne.“

Victoria se užasle otočila a s překvapením si povšimla, že míří k ní. Postavil se vedle ní a zadíval se na město, veškerou svou pozornost ale věnoval jí. Ucítila, jak ji jeho síla pohlcuje, jak hledá její slabosti.

Nedokázala odolat nebezpečí a zlehka se o něj otřela ramenem, přičemž se zhluboka nadechla té hutné a mužné vůně jeho kůže. Cítla z ní vzácný drahý parfém a čistou esenci Maxe Westina. Začala dýchat mělce, tep se jí zrychlil. Náhle ztratila nadhled, a tak od něj raději ustoupila. Bylo to už dlouho, co měla tu čest s tak silným mužem. Příliš dlouho. Předchozí Lovci ji zaujali chytrostí a svůdností. Westin měl obě tyto vlastnosti, navíc z něj ale sálala ryzí a magická síla.

„Maxi,“ pronesla měkce. Oslovila ho křestním jménem, aby urychlila seznamování.

„Ano?“

Ohlédl se k němu přes rameno. Šel za ní. Sledoval ji. Připomínal jí, že to on je v místnosti predátorem a ona obětí.

Výborně, bude s ním legrace. Jestli si bude chtít hrát...

„Nepovečeřel byste se mnou?“

„Dobře. U mě,“ navrhl.

Přistoupila k malému baru a vyndala z něj dvě skleněné lahve mléka. Nápoj zvolila úmyslně, aby mu dala

jasně najevo, že pochopila, co je zač. Musí vědět, jak pracuje. Ví ale i proč?

Věděl Westin, že jí Darius s posledním výdechem předal všechnu svou kouzelnou moc a že je teď mnohem silnější než obyčejný Člen? Věděl Westin, jak moc ji její čaroděj miloval, a že jen díky této lásce se naučila rozhodovat se sama za sebe?

Než ji Darius obdaroval, byla jako ostatní Členové. Nejvyšší rada navrhovala a utvářela svazky mezi lidmi jejího druhu a jejich čarodějnickými protějšky, ať se jim to líbilo, nebo ne. Někteří Členové nebyli se svými partnery spokojeni. Victoria ale měla hned napoprvé štěstí. Zahořela k Dariovi láskou, která byla silnější než čas. Nyní byla díky jeho lásce tak mocná, že si ji nikdo nemohl vzít proti její vůli. Za celá dvě století od jeho skonu ji ještě nikdo nedokázal zkrotit. A ani Westin nepochodí. Milovala jednou a hluboce. Žádnému dalšímu čaroději se už nikdy neodevzdá.

Zahoupala se v bocích, svůdně se usmála a otočila se k Westinovi. „A nechtěl byste radši ke mně?“

„Ne.“ Sáhł po nabízené lahvi. Své prsty položil na její a chvíli je na nich pozdržel. Zůstala nehnutě na místě. „Victorie...“

Její jméno, jediné slovo... Pronesł ho však s takovou majetnickostí! Náhle měla dojem, jako by jí už upínal obojek kolem krku. Lovci si ale Členy nenechávali. Chytali je a předávali je nižším čarodějům.

Nikdy už nehodlala dopustit, aby s ní někdo takhle jednal.

Pak vstali. Dotýkali se. Poměřovali se. Naklonila hlavu na stranu, aby mu dala najevo svůj zájem, přestože jako kámen tvrdé bradavky, rysující se pod lehkou zelenou látkou halenky, hovořily samy za sebe. Hrud' se jí dmula a klesala přerývaným dechem, krev jí začínala vřít v žilách. Rozpalovala ji jeho blízkost i temně neodolatelná vůně. Byl tak vysoký, drsný, silný... Jen hedvábný pramen jeho tmavých vlasů, který mu spadal až na obočí, trochu změkčoval jeho dokonale mužné rysy. Kdyby nebyl Lovec, už by na něm visela. Tolik ji přitahoval!

Když se jeho pohled svezl na linii Victoriiných prsou, rty se mu zkřivily v živočišném úšklebku. „Vsadím se, že vařím lépe než vy,“ vydechl ochraptěle a pohladil ji po prstech. Celým tělem jí proběhla vlna vzrušení.

„To nemůžete vědět, dokud se nepřesvědčíte,“ opáčila s úsměvem.

Ustoupil a veškerá vlídnost z něj v tu chvíli vyprchala. „Bud' půjdeme ke mně, nebo budu muset vaše pozvání odmítnout.“

Kdyby byla ve své zvířecí podobě, šlehla by ho ocasem. Max Westin byl zvyklý dostávat, co chtěl. Byl dominantní, ostatně stejně jako všichni Lovci. To ale byla i ona... Bohužel.

„Škoda,“ řekla a myslela to vážně. Cítila zklamání. Nepřicházelo v úvahu, aby šla k němu domů. Nemohla

tušit, jaká kouzla si tam na ni přichystal. A jaké hračky má... To mohla rovnou vlézt do klece.

Zaplašila vzrušením, kterým ji ta představa naplnila.

„Takže jste si to rozmyslela?“ zeptal se s neskrývaným překvapením.

Ten chlap „ne“ neslýchal často.

„Pozvala jsem vás na večeři, pane Westine. A vy si snažíte klást podmínky?!“ Pak opovržlivým gestem mávla ke dveřím ve snaze dopálit ho. „Já ale nestrpím žádné podmínky. Ani omezení,“ oplatila mu varování.

Když vykročil k odchodu, zapředla jako kočka. Při tom měkkém vrnivém zvuku mu cukla brada — ta divoká přitažlivost byla vzájemná. Náhle jí už tolik nevadila představa, že si na něj bude muset počkat.

Poklidným, rozvážným pohybem Westin otevřel lahev a přiložil si ji ke rtům. Když Victoria sledovala pohyby jeho hrtanu při pití, vyschlo jí v hrdle. Velmi dobře pochopila hrozbu, která z jeho gest vyznívala.

Když Westin dopil, postavil prázdnou lahev na kraj stolu a zamířil k Victorii. Zapnul si kabát, pak jí podal ruku. Jeho dotyk ji pálil, i když měl dlaň studenou a vlhkou od vychlazené lahve. V pohledu se mu zračil stejně mrazivý chlad, jaký cítila i na jeho ruce. Věděla, že se vrátí, až vymyslí novou taktiku.

A ona na něj bude čekat.

Když Victoria povolila sevření, znovu mu zlehka zavadila o jemnou kůži na dlani. „Brzy na viděnou, Maxi.“

Když Max vystoupil z hotelu St. John, vztekle zaklel. Pak zatnul zuby a vědomě potlačil erekci, která by ho při chůzi po chodníku plném lidí obtěžovala.

Victoria St. Johnová je těžký oříšek.

Došlo mu to už v okamžiku, kdy ho Rada povolala. Chytat a krotit svobodné Členy měli za úkol méně mocní, mladší čarodějové. Žádost Rady ho proto zprvu překvapila. Když se ale setkal se svou kořistí, všechno pochopil.

Prohnaná a hravá Victoria se pohybovala s přirozenou grácií kočky. Krátké černé vlasy a zelené oči s koutky lehce protáhlými nahoru z ní dělaly obrovské pokušení. Předtím její fotku viděl snad stokrát, nic zvláštního v něm ale neprobudila. Možná znalecky uznal, že má opravdu hezkou tvář... Naživo ale byla Victoria ničivou smrští žhavé smyslnosti. Možná byla na jeho vkus trochu drobná a štíhlá, ale ty nohy... Ty neskutečně dlouhé nohy... Ano, brzy mu budou obepínat boky, až do ní bude hluboce pronikat. Nebude to ale snadné. Dala mu to zřetelně najevo svým úsměvem.

Moc dobře věděla, co je Westin zač. Takže zvěsti o jejích schopnostech nelhaly. Nepatřila mezi obyčejné Členy.

Zakroutil hlavou. Darius byl vážně blázen. Členové nad sebou potřebují cítit pevnou ruku, jinak zdivočí. Victoria byla skvělým příkladem. Zdivočela už příliš a vzpírala se Nejvyšší radě snad ve všech ohledech.

A vzpírala se i *jemu*.

Max, kterého Victoria fascinovala a nesmírně přitahovala zároveň, v duchu znovu rychle prošel informací, které dostal, než se za ní vypravil. Victoria patřila mezi nejvýznamnější osobnosti svého druhu. Díky svým mimořádným obchodním schopnostem se vypracovala z vedoucí malého motelu u dálnice na majitelku jednoho z největších řetězců luxusních hotelů v zemi. Před smrtí svého čaroděje patřila mezi vážené členy čarodějnické komunity. Divokost, která ji doslova zachvátila po Dariově skonu, utvrdila Radu v přesvědčení, že by se svazky měly řídit mentální podobností a zodpovědnou rozvahou. Ne láskou. Ano, stávalo se, že se do sebe partneři zamilovali, což ostatně dokládala právě Victoria, pod dohledem Rady k tomu ale docházelo jen výjimečně.

Max zašel za roh a vstoupil do postranní uličky. Díky svým schopnostem překonal vzdálenost, která ho dělila z města až k jeho podkrovnímu bytu, během okamžiku. Doma nervózně přecházel po vybělené betonové podlaze a přemýšlel. Nepochyboval, že Victoria krádež náhrdelníku fingovala. Taková loupež totiž nebyla v silách běžného smrtelníka.

Bezpečnostní opatření muzea patřila mezi světovou špičku. Victoria si musela moc dobře uvědomovat, že jestli ten šperk uloupí, pošlou za ní dalšího Lovce. Rada neúnavně pracovala na tom, aby existence jejich druhu zůstala před lidmi utajena. Victoriino neustálé

opovrhování zákony muselo být zastaveno, jinak by hrozilo, že se lidé o Radě dozvědí.

Ale proč se takhle chová? To pořád nedokázal pochopit. Musí k tomu mít nějaký důvod. Jiný než ten, že přišla o nějakého čaroděje. Dokonale se ovládá, má jasný cíl. Ano, potřebuje trochu přitáhnout opratě, aby se nechovala jako šílenec. Rozhodl se, že než to s ní vyřídí, zjistí, jakou má motivaci.

Max hlasitě vydechl a rozhlédl se po svém domově, rozlehlém loftu zahaleném v tichu a ochranných kouzlech. Světle šedé stěny a tmavé pohovky bez opěradel některým jeho poddaným připadaly chladné a strohé. Jeho ale interiér bytu uklidňoval. Vstřebával do sebe energii toho místa stejně snadno, jako dýchal. Šlo by to rychleji, kdyby se mu ji podařilo nalákat k sobě, neboť tam měl po ruce všechno, co potřeboval. I tak by ale potřeboval ještě něco navíc, aby uspěl, v čem ostatní selhali.

Jestli má Victorii nasadit obojek, bude muset přijít s novým neotřelým postupem. Její síla určitě vzrostla, ke svému vlastnímu překvapení vycítil moc, kterou v sobě nesla. To by ostatně vysvětlovalo, proč se jí tak dlouho dařilo unikat. Bude se jí muset zmocnit. A to nejen sexuálně! Musí být zcela ovládnutá, jak se na správného Člena sluší, musí to však *sama chtít*. Musí se mu dobrovolně podrobit, tělesně i duševně, aby se jí na krku objevil obojek. Její moc mu totiž bránila v tom, aby jí ho nasadil proti její vůli.

Jak Max zvažoval, co všechno by s ní mohl dělat, magie mu v mohutné rozpálené vlně doslova tryskala v žilách. Musel uznat, že ho představy o krocení Victorie naplňovaly vzrušením. Samotný úkol ho nechával chladným, byl na těžké úkoly zvyklý. Vzrušovala ho ale představa ženy, kterou měl zkrotit. Stačilo pouhé pomyslení na absolutní ovládnutí Victorie, aby mu ztuhl snad každý sval v těle. Ten žár v jejích očích... A pak to lehkovážné opovrhování jeho mocí. Nedělala to z nevědomosti, ne, dělala to z čirého vzrušení ze hry. Poprvé v životě byl ochoten přiznat, že by snad mohl selhat. I tohle pomyslení jen rozdmýchalo jeho apetit.

Max přemýšlel, komu ji Rada přidělí, až s ní skoncuje. Vždycky bude silnější než ostatní Členové a Max ji odmítal zlomit. Zlomeným Členům chyběla vitalita. A vitalita byla nezbytná, pokud měli být Členové opravdu užiteční.

Náhle se mu postavily krátké vlasy v zátylku. Instinkt ho varoval, ještě než promluví.

Sešel jste se už s tou divoškou? zeptala se Rada. Stovky hlasů promluvíly najednou.

„Není divoká,“ poopravil je. „Tedy ještě ne úplně.“

Nemůžete jí nasadit obojek... Tolik Lovců to už zkoušelo. Tolik Lovců neuspělo.

Ostražitě ztuhl. „Chtěli jste, abych ji chytil. A já s tím souhlasil. Nechci ji zabít, aniž bych se alespoň

pokusil jí ho nasadit. Jestli po mně chcete vraždu, tak si najděte někoho jiného.“

Nemáme Lovce, který by disponoval vašimi schopnostmi, stěžovali si. A vy to víte.

„Tak mi dovolte, abych se ji pokusil zachránit. Je jedinečná. Byla by škoda, kdybychom ji měli navždy ztratit.“ Pročísl si prsty vlasy a hlasitě vydechl. „Jestli budu muset, udělám, co je třeba.“

Dobře. S tímhle návrhem souhlasíme.

Měl by být klidnější... Ale nebyl. „Už jste se rozhodli, komu ji mám odvést, jakmile jí obojek nasadím?“

Samozřejmě.

Zatnul zuby. Jejich odpověď byla příliš neurčitá a Max s nevolí ucítil, že si podvědomě na Victorii začíná dělat nároky. Každý vztah Pána a podřízeného byl jedinečný a vyžadoval obrovskou míru důvěry, kterou nešlo jen tak někomu předat. Tentokrát to mělo být poprvé, co se o něco takového pokusí, a pomalu si přestával být jistý, zda se mu to pomyšlení zamlouvá. „Dobře. Odejďte. Nechte mě, ať si můžu přichystat plán.“

Když se prchavá přítomnost Rady rozplynula, pocítil silnou potřebu si Victorii pomocí své síly vyvolat a ihned ji začít krotit. Ale odolal jí. Nedočkavost nebyla žádoucí. Miloval lov, vychutnával si požitek z krocení, nebyl ale zvyklý záležitosti uspěchávat. Skutečné ovládnutí osobnosti vyžadovalo čas, který, jak

mu Rada právě oznámila, neměl. Dali mu k dispozici pár týdnů... Maximálně!

Max zavrčel a ucítil tlak v rozkroku. Čekalo ho několik týdnů s Victorií...

Byl připraven pustit se do práce.

Dva

*V*ICTORIA NEKLIDNĚ OTÁČELA MEZI PRSTY náhrdelníkem s diamanty a safíry, který ukradla v muzeu, a přemýšlela, jestli její provokace byla konečně dostatečná. Udělala si malý průzkum osobnosti Maxe Westina a dozvěděla se, že její druh nebyl jeho obvyklým cílem. Zaměřoval se na Jiné, tedy na ty, kteří přešli k černé magii a už se nedali zachránit. Podařilo se mu prý zachránit tisíce Členů, neboť zničil pár Jiných, kteří mohli v jejich řadách napáchat strašlivou spoušť.

Tohle zjištění ji naplnilo starostmi. Takže je teď i ona Jiná? Vzhledem k tomu, že Rada Maxe vysílala jen proto, aby zabíjel, i ji patrně pokládala za Jinou. Byl hotovou legendou, hrdinou a čekalo ho přijetí mezi členy Rady. Věděla by to, kdyby byla aktivní Členkou jejich komunity a ne vyvrhelem. Tyto úvahy ji opět přivedly k myšlence, která se jí honila hlavou už celé roky: Byla cílem jejího života smrt? Chtěla snad po Dariově skonu zemřít? Měla dost moci na to, aby odrazila pokus o zbrojení, nebyla ale dostatečně silná, aby se ubránila čaroději Maxových schopností. A přesto ho záměrně vyprovokovala.

Směr jejích myšlenek jí začal dělat starosti, a tak udělala to, co vždycky: Soustředila se na akci, ne na důsledky. Nemohla se s ním měřit v přímém souboji, bude ho tedy muset dostat jinak.

Bude ho muset svést... Přinutit ho, aby mu na ní záleželo. Kdyby se jí to podařilo, zasadila by tím celé té slavné Radě velkou ránu. Vlastně by to byla skvělá pomsta. Rada povyšovala jen výjimečně. Naposledy takovou poctu udělila Dariovi, ten ji však odmítl, protože by se Victorie musel vzdát. Odmítl výhody pohodlného velení na dálku a rozhodl se zůstat obyčejným pěšákem. Oni ho za to potrestali tím nejkrutějším úkolem. Úkolem, který ho zákonitě musel zabít. A za to teď Rada zaplatí, o to se už Victoria postará.

Nemohla se dočkat, až vše začne.

Proč jsi tak ztraceně tvrdohlavý, ty mizero Maxi Westine? Kdyby k ní přišel na večeri, jak chtěla, touhle dobou by se už třela o to jeho perfektní, vypracované tělo. Laskala by ho, kousala by ho do kůže, ošukala do bezvědomí.

Mstila by se za Dariovu smrt tím nejlepším způsobem, jaký znala.

Chtěla se dostat Radě na kobyliku a Max byl pro tento účel ideálním Lovcem. Dokázala si ho živě představit, jak leží na její posteli, je přivázaný k rámu a stará se jen a jen o její rozkoš. To svalnaté tělo, z něhož moc jen sálá, se bude chvět touhou... Prominentní Lovec Rady se chytí do vlastní pastí.

Hlasitě vydechla. Náhlý příval pocitu viny byl příliš zneklidňující a Victoria potřebovala myslet na jiné věci. Vstala a začala si rozepínat knoflíčky na saténové noční košilce. Chystala se, že se promění do své zvířecí podoby, na poslední chvíli ji ale přerušil zvonek. Zlehka vykročila po zlatavé dřevěné podlaze a zavětrila ve vzduchu.

Max.

Když otevřela dveře, nebyla na pár okamžiků schopna jediného slova. Pohled na Maxe Westina v obleku od Armaniho byl okouzlující. Nyní měl ale na sobě rifle s nízkým pasem a přiléhavé triko a jeho bosé nohy tkvěly v elegantních kožených sandálech. Vypadal... Vypadal...

Zdrcena pohledem na něj zapředla. Měkké vibrace vyplnily vzduch mezi nimi lákavými přísliby.

Ten vychytralý parchant. Musel vědět, že jakmile uvidí jeho bosé nohy, přemůže ji instinkt. Victoria se k nim přitiskne, obepne ho nohama a dá mu celkem jasný důkaz, že je stoprocentně svolná. Ze všech sil ale potlačila přirozené pudy, zvedla ruce a opřela se dlaněmi o rám dveří. Lemy rozepnuté košilky se při tom pohybu rozvolnily a odhalily pevné břicho a svůdnou linii spodní části jejích prsů. Max jejímu polonahému torzu věnoval krátký uznalý pohled, pak ji zlehka odstrčil na stranu a vstoupil, jako by mu Victoriin byt patřil.

Jak kráčet s papírovou taškou z obchodu v podpaží, rozhořely se svíčky, které Victoria před chvílí

rozestavěla po místnosti. Vzápětí se zapnulo její hi-fi a z reproduktorů se ozvala nepříjemná směsice zvuků, než přístroj naladil některou ze stanic s klasickou hudbou. Hluboké tóny smyčců se rozlily po místnosti, pak se vznesly vzhůru k soustavě trubek u stropu jejího bytu. Během několika vteřin připravily atmosféru pro večer, na který, jak moc dobře věděla, nikdy nezapomene.

Následovala ho do kuchyně, kde Max na linku odložil nákupní tašku a začal vyndávat její obsah. Victoria sledovala, jak se mu za zády zvedla pánvička z police a pomalu se snesla na sporák.

„Čaroděj prozradil sám sebe,“ pronesla polohlasem. Max se usmál. „Já ale nelhal.“

„Já vím. Prověřila jsem si tě,“ Victoria se rozhodla pro tykání. Neviděla důvod, proč by se měli zdržovat zbytečnými formalitami. „Doopravdy vyšetřuješ pojišťovací podvody.“

„Byl jsem úspěšný ve všech případech.“

„Ano, i to jsem už zjistila,“ poznamenala suše. „Máš za úkol vyčistit svět od padouchů. Kouzelných i obyčejných.“

„A je na tom něco špatného?“ zeptal se vyzývavě. „Kdysi jsi dělala totéž.“

Vyndal z tašky bio smetanu a Victoria si podvědomě olízla rty. Max byl stejně jako všichni ostatní Lovci vnímavý. Jediným pohybem zápěstí zvedl z police

skleněnou misku a smetanu do ní nalil. Victoria si rozepnula poslední knoflíček na košilce... Která vzápětí i s kalhotami od pyžama ležela na mramorové podlaze. Chvilku ještě počkala, aby se Max mohl podívat na tělo, které si večer ještě pořádně užije, a proměnila se. Jediným ladným pohybem kočičích nohou vyskočila na linku a přistoupila k misce.

Max ji pohladil po hebké černé srsti. „Jsi krásná kočička,“ zavrčel svým svůdným hlasem a Victoria místo odpovědi spokojeně zapředla.

Když vylízala i poslední zbytky smetany, omotala mu ocas kolem zápěstí. Maxova dlaň byla v porovnání s jejím drobným tělem obrovská, Victoria se ale v jeho přítomnosti cítila bezpečně. Na nezrokročeného Člena v blízkosti čaroděje to bylo celkem neobvyklé.

Lovci patřili mezi ty nejmocnější čaroděje a nepotřebovali sílu, kterou ostatním čarodějům dávali Členové. Starali se o to, aby kouzelný svět zůstal čistý. Hledali a potírali odpadlíky, kteří se protivili vůli Nejvyšší rady.

Odpadlíky, jakým byla i ona.

Špičkami prstů vyhledal citlivá místa za jejíma kočičíma ušima a podrbl ji. Victoria se samým blahem položila.

„Počkej, až připravím večeři,“ zašeptal. „Pak si trochu pohrajeme.“

Max se otočil ke sporáku a Victoria jen s vypětím všech sil odolala touze přejít za ním. Ležela na lince,

bradu si opírala o složené packy a sledovala, jak mu na širokých zádech pracují svaly, když krájel zeleninu a smažil ryby. Chvilí se dívala na jeho ebenově černé, dokonale zastřižené vlasy, z nichž vitalita doslova sála-la, pak přesunula pohled na pevnou a majestátní linii jeho pozadí a vzdychla.

Opravdový vztah s pořádným mužským jí nesmírně chyběl. Poslední dobou se pocit osamělosti ještě zhoršoval a Victoria z toho vinila Radu. Měli počkat, dokud se nenajde další pár čaroděje nebo čarodějky se Členem, který by se k nim připojil a pomohl jim čelit Triumvirátu. Oni ale nedokázali ovládnout nedočkavost. Darius nechtěl v tak důležitém úkolu neuspět a stálo ho to život. A Victoria ztratila svou spřízněnou duši.

Victoria s těžkým srdcem seskočila na podlahu, přitočila se k Maxově noze, hlasitě předla a dožadovala se jeho pozornosti. Udivilo ji, jak se snaží a jak hezky se o ni stará. A to všechno jen kvůli bezvýznamnému sexu. Vařil jí, tišil ji hudbou a svíčkami.

Victoriina znavená duše se jeho pozornosti s radostí poddávala.

Věčný život bez partnera si vybíral svou daň. Nesměla se stýkat s lidmi a její vlastní společnost ji zavrhl. Nikdo na ni nikde nečeká, nikdo si o ni nedělá starosti.

Práce ji naplňovala a na své úspěchy byla patřičně hrdá, často si ale přála, aby se mohla jen tak natáhnout

na gauči a přitulit se k muži, kterému by na ní záleželo... Který by ji miloval. Nemohla samozřejmě takového muže hledat v Maxovi, byl ale prvním z dlouhé řady čarodějů, který si dal tu práci, aby ji nejdříve příjemně naladil. Jedna část její mysli jeho úsilí vítala, druhá část si ale moc dobře uvědomovala, že celé to divadlo zastírá zcela jiné cíle.

A tak mu oplácela stejnou mincí. Lísala se mu ke svalnatým lýtkům a tiše, svůdně předla.

Přesně tak začínala cesta do záhuby pro všechny Lovce. Slibovala jim nadpozemské rozkoše, kdykoliv se jim svým hebkým kožíškem otřela o nohy. Vysílala do vzduchu feromony, po nichž každý začal doslova šílet touhou. Díky Dariovu daru uměla měnit pachy, od vůně naprostého podřízení až po čirý tělesný chtíč, od primitivního dráždění touhy každého Lovce po dominanci. Jako by rozzuřenému býkovi mávala před očima rudým šátkem.

„Není to tak zlé,“ pronesl Max konejšivým hlasem a Victoria samou rozkoší propnula hřbet. „Podřízení přináší i radost.“

Victorie se dotklo, že na Maxe její triky zdánlivě nezabírají, a tak zvedla ocas do výšky a s hrdě zdviženou hlavou ustoupila.

Podřízení... To nebylo nic pro ni. Byla příliš tvrdohlavá a nezávislá na to, aby pokorně sklonila hlavu na mužovo požádání. Darius to věděl. Přijal to a vytvořil

pro ni systém výjimek, aby mohli žít v harmonii.

Victoria na sebe opět vzala lidskou podobu a nahá si lehla na pohovku. Stačilo, aby se Max, který k ní stál zády v kuchyni, otočil, a viděl by ji. Starosti jí dělala jen jeho dokonalá sebekontrola, stejně jako poklidná aura obrovské moci i železné odhodlání, které se zračilo v těch jeho šedých očích. Ne, tenhle chlap nemyslí rozkrokem, pomyslela si.

Vzdychla a čekala, až za ní přijde. Nikdo, ani ten nejmocnější čaroděj, nemohl dlouho odolávat nahé, žádoucí a stoprocentně svolné ženě.

Max se ztěžka opřel o linku, zadíval se na prkýnko a frustrovaně vydechl. Tak rád by té nádherné nahé ženě na pohovce ukázal, co všechno by jí mohl udělat. Co všechno by *pro ni* mohl udělat. Stálo ho mnohem víc úsilí, než byl zvyklý, aby nehodil nůž do dřezu a nešel rovnou k ní. Pořádně tvrdý sex by alespoň na chvíli zaplašil smutek, který, jak alespoň tušil, v sobě nosí.

Zavřel oči a soustředil se na tu jiskru lítosti. Pouta mezi čaroději a Členy se vždycky splétala od tenoučké nitky soustrasti. Na opravdové spojení bylo ještě příliš brzy, něco už ale mezi nimi vzniklo. Věděl toho málo, aby dokázal poznat, odkud její smutek pramení. Vy-cítil však, že ta bolest není čerstvá. Nosila ji v srdci už dlouho.

Náhle ho k jeho vlastnímu překvapení začalo přitahovat Victoriino nitro — ještě víc než její krása.

Doposud u sebe nikdy nepozoroval chtíč vybuzený něhou. Pozvolna si ten pocit vychutnával, jako by to byl první doušek výtečného vína. Byl jemný a lahodný a pomalu mu rozpaloval krev... Jako by se napil toho nejlepšího koňaku.

Během vaření se nemohl zbavit pocitu, který v něm vyvolávalo tření jejího kočičího kožíšku. Chystal si pou- to, kterým ji hodlal vytáhnout ze světa mimo jejich komunitu a vrátit ji zpátky do ohrádky.

„Večeře je hotová!“ zvolal po chvíli.

Victoria se zadívala do stropu a udiveně přemýšlela, jak je možné, že Max dokáže ignorovat její jednoznačné vyzvání k sexu. Rozmrzele navrhla: „Chtěla bych povečeřet tady.“

„Jez si, kde chceš,“ prohodil nenuceně. Slyšela, jak se od jídelního stolu odsouvá jedna z židlí, pak se ozvalo cinknutí talíře a příboru o desku stolu. Vytřeštila oči a zprudka se posadila.

„Hmmm...“ Když uslyšela Maxovo labužnické zhodnocení pokrmu, vyskočila jí na zádech husí kůže. Vzápětí jí do nosu vstoupila bohatá vůně ahi tuňáka se smetanou. Proti její vůli jí zakručelo v žaludku.

Vstala a rázně přešla do kuchyně. Viděla ale jen jediný talíř s jídlem a ten měl před sebou Max na stole. Opřela si ruce v bok a s uraženou kočičí ješitností na něj vyjela: „A co já?“

„Chceš se mnou povečeřet?“

„To jsem měla v úmyslu.“

Odsunul se na židli od stolu a vstal. Vlastně se nad ni vztyčil — pocit vlastní drobnosti umocňoval fakt, že před ním stála zcela nahá. Nabídl jí svou židli, a jelikož i nadále okázale ignoroval její nahé tělo, zaťala ruce vztekle v pěst. Pak se s hlasitým výdechem posadila na židli. Takhle si jeho zničení nepředstavovala.

Natáhl se pro vidličku s dlouhými zuby, napíchl na ni kousek polosyrové ryby, namočil ho do smetany a zvedl ho k Victoriiným rtům. Ta se na Maxe užasle podívala.

„Otevři pusu.“

Otevřela automaticky rty a vzala do úst nabízené sousto — dřív než si uvědomila, že to byl příkaz. Jednotlivé chutě se jí smíchaly na jazyku a vytvořily dokonale lahodnou kompozici. Max stál vedle ní, jednou rukou držel opěradlo židle, jako by chtěl Victorii zabránit v útěku, druhou rukou jí chystal další sousto. Zvedla k němu tázavě oči.

„Povinností čaroděje je přece pečovat o svého mazlíčka.“

„Nejsem žádný tvůj mazlíček.“ To pomyšlení ji přesto pohládilo po duši.

„Ted' ano.“

Nechtěla si to přiznat, ale ta jeho bohorovná sebe-důvěra ji přitahovala. Cítila, jak jí ňadra těžknou vzrušením, bradavky jí tuhnou a staví se do pozoru, jako by vyhlížely okamžik, až se jich konečně dotkne. Max

jejich přání vyslyšel, zvedl ruku z opěradla židle a přiložil ji k hebké kůži. Victoria zalapala po dechu, bylo to tak nečekané... Vzápětí jí na jazyk vsunul další sousto. Zatímco pomalu žvýkala a vychutnávala si jednoduché, ale božské jídlo, Max si začal zkušenými prsty pohrávat s její jako kámen tvrdou bradavkou.

„Podřízení neznamená slabost,“ pronesl tichým hypnotickým hlasem. „Myslíš, že bys pak byla méně ženou nebo kočkou? Naopak, ještě bys posílila.“

Zakroutila tvrdošjně hlavou a pevně k sobě stiskla stehna, aby alespoň na chvilku ulevila hluboké touze, která mezi nimi rychle narůstala. V duchu se cele oddávala něžným a zároveň nesmírně dráždivým pohybům Maxových prstů, krev se jí vzrušením vařila v žilách. I Maxe pomalu začalo zaplavovat vzrušení, kůže se mu zahřívала, vzduch kolem stolu vyplnila omamná vůně jeho parfému. Victoria si nemohla pomoci a jako v transu se dívala Maxovi na rozkrok, který měla v úrovni očí a který neomylně prozrazoval, že i on doslova hoří vzrušením. Nebezpečí, které s sebou její touha přinášela, i Maxova neochvějná arogance ji dráždily natolik, že se na židli sotva udržela. Dýchala přerývaně, záda se jí samovolně propínala, jako by z vlastní vůle nabízela Maxovi Victoriinu bradavku k dalším hrám.

„Máš to v povaze,“ zašeptal jí do ucha. „Cítíš tu touhu nechat se ovládnout. Chceš se zbavit té tíživé svobody

rozhodování, chceš jen cítit a o nic jiného se nestarat. Představ si mé ruce a horké rty na svých nahých prsou... Představ si, jak do tebe pronikám prsty, jazykem i penisem... Ty budeš mít jediný úkol: Užít si do posledního doušku veškerou rozkoš, kterou ti můžu nabídnout. Pořád nechápeš, kolik svobody získáš, když se podřídíš?!“

Svoboda. Podřízení se. Tahle dvě slova nemohou stát vedle sebe. Vzájemně se vylučují. Ale pokaždé, když Victoria otevřela pusku k námitce, vložil do ní Max vidličku s dalším soustem.

Max ji krmil a dráždil, dokud se nezačala na židli svíjet touhou. Kůže ji pálila a svědila, v rozkroku ucítila vlhkost. Max o ní věděl naprosto všechno. Usilovně Členy studoval a na Victorii si dal obzvláště záležet. Bylo přece jeho posláním lovit ty, kteří se protivili vůli Rady. Moc dobře věděl, že Členové touží po dotycích a dobrém jídle. Jeho postup byl neobvyklý, proto ji tak zaskočil. Lovci se ji většinou snažili zkrotit sexem, ne hýčkáním.

Zanedlouho byla najezená, což ji obvykle uspávalo. Dneska ale ne. Žhnoucí touha, která jí spalovala nitro, nepřipouštěla sebemenší pomyšlení na spánek. Přesto byla malátná. Poddajná. Když ji Max zvedl a pomalu odnášel do pokoje, nezmohla se na jediný náznak protestu. Potřebovala ho cítit v sobě stejně naléhavě, jako potřebovala dýchat. Přesto zcela nepřišla o rozum